

Szkudaj, Teresa

Izba Lekarska Lwowska

Medycyna Nowożytna 6/1, 153-162

1999

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z ARCHIWÓW I BIBLIOTEK

Teresa Szkudaj

Izba Lekarska Lwowska*

Zanim utworzono Izby Lekarskie na terenach polskich pod zaborem austriackim, działalność lekarzy skupiała się wokół Towarzystw Lekarskich działających głównie w większych miastach, jak również tam, gdzie istniały wydziały lekarskie.

Zaczątkiem działań zmierzających do stworzenia ustawowej reprezentacji środowiska lekarskiego, było podjęcie uchwały na I Zjeździe Towarzystw Lekarskich w 1873 roku, wniesienia petycji do rządu o utworzenie Izb Lekarskich. W działaniach tych brali czynny udział również delegaci polscy, m.in.: Różański, Biesiadcki, Czyżewicz. Niestety, dopiero po niemal 20 latach parlament austriacki uchwalił utworzenie Izb Lekarskich¹.

Ustawa z dnia 22 grudnia 1891 r. o zaprowadzeniu Izb Lekarskich stanowiła m.in., że nadzór zwierzchni nad Izbą Lekarską oraz jej działalnością sprawuje władza administracyjna krajowa, która ma prawo do rozwiązywania Izby w przypadku niezgodności działania z ustawami i przepisami. Izbie przysługiwało prawo odwołania do ministerstwa spraw wewnętrznych. Ustawa ta nie dotyczyła lekarzy wojskowych będących w służbie czynnej oraz lekarzy na stanowiskach przy władzach administracyjnych rządowych².

Do Izby Lekarskiej obowiązkowo należeli wszyscy lekarze uprawnieni do praktyki lekarskiej. W przypadku zmiany miejsca

* Na podstawie zbiorów Głównej Biblioteki Lekarskiej w Warszawie.

¹ „Kronika Lekarska” XXV, 1904 r., s. 716; „Polska Gazeta Lekarska”, Nr 41, 1924 r., s. 598.

² „Kalendarz Lekarski”, 1898 r., Kraków, s. 248.

zamieszkania fakt ten musiał być zgłoszony do Izby w ciągu 14 dni. Izby Lekarskie powołane były do rozpatrywania oraz podejmowania uchwał w sprawach dotyczących wspólnych interesów stanu lekarskiego, zadań i celów zawodu, jego godności i powagi, rozwoju higieny publicznej, współpracy z lekarzami z innych Izb, a także do wnoszenia podań, wniosków i życzeń dotyczących powyższych kwestii do Rządu. Izby zobowiązane były informować władze w sprawach swego zakresu działania i wzajemnie ze sobą współdziałać.

Każda Izba Lekarska składała się przynajmniej z dziewięciu członków, wybieranych przez lekarzy należących do Izby. Wszyscy lekarze należący do Izby posiadali prawo wyborcze czynne i bierne. Wydziałem Izby Lekarskiej kierował prezydent, w gestii którego leżało m.in. prowadzenie ewidencji lekarzy należących do Izby, przygotowanie posiedzeń Izby, oraz rocznych sprawozdań ze swojej działalności.

Wydział Izby sprawował czynności Rady honorowej w przypadkach nieporozumień między lekarzami lub w sprawie skarg i zażaleń przeciwko godności stanu lekarskiego lub przeciw obowiązkom wypływającym ze stosunku do Izby. Wydział Izby, jako Rada honorowa, po przeprowadzeniu dochodzenia i rozprawy, miał prawo ukarać upomnieniem, naganą lub grzywną w wysokości 400 k., bądź pozbawić czasowo albo na stałe prawa wyborczego. Ukarani mieli prawo odwołania do Namiestnictwa. Grzywny pieniężne wpływały do kasy Izby.

Izba Lekarska opracowywała regulamin, który po zatwierdzeniu przez Ministerstwo stanowił podstawę do starań o środki na potrzeby Izby oraz zorganizowanie pomocy dla lekarzy i ich rodzin, a także do pobierania opłat członkowskich od lekarzy. Izba sprawdzała wyniki wyborów, czynności Wydziału i administracji, wybory delegata i jego zastępcy do Rady Zdrowia. Nadzór nad czynnościami Izb Lekarskich przysługiwał władzy politycznej krajowej, która po stwierdzeniu przekroczenia zakresu działania lub postępowania wbrew ustawom, mogła unieważnić uchwały Izby, a nawet ją rozwiązać i rozpisać nowe wybory³.

W lipcu 1893 roku ukonstytuowała się Izba Lekarska we Lwowie, zwana też Izbą Lekarską Galicji Wschodniej (Wschodnio-Galicyską), której prezesem został dr Józef Różański ze Lwowa, a wiceprezesem dr Leon Ziemiański z Przemyśla. Na członków Wydziału zostali wybrani: dr Edward Gerard Ferstenburg, dr Hilary

³ Józef Wiczkowski: *Lwów jego rozwój i jego stan kulturalny oraz przewodnik po mieście*, Lwów 1907, s. 346–351. Wydanie z okazji X Zjazdu lekarzy i przyrodników we Lwowie w 1907 r.

Schramm oraz dr Władysław Bylicki – wszyscy pochodzący ze Lwowa. Delegatem do krajowej Rady Zdrowia został dr Józef Eckhardt z Tarnopola, a jego zastępcą dr Aleksander Wysocki ze Złoczowa. Powołano również 6-ciu zastępców, wśród których znaleźli się m.in.: dr Grzegorz Ziembicki ze Lwowa, dr Emil Meczyński, dr Henryk Kadyi i Kazimierz Zgórski również ze Lwowa.

Izba Lekarska Lwowska obejmowała swoim zasięgiem następujące powiaty: Bobrecki, Bohorodczański, Borszczowski, Brodzki, Brzeżański, Buczacki, Cieszanowski, Czortkowski, Doliniański, Drohobycki, Grodecki, Horodeński, Husiatyński, Jaworowski, Kałuski, Kamionecki, Kołomyjski, Kosowski, Lwowski, Mościski, Nadworniański, Podhajecki, Przemyski, Przemyślański, Rawski, Rohatyński, Rudecki, Samborski, Skalecki, Sniatyński, Sokalski, Stanisławowski, Staromiejski, Stryjski, Tarnopolski, Tłumacki, Trembowelski, Turczański, Zaleszczycki, Zbarazki, Złoczowski, Żółkiewski oraz Żydaczowski – w sumie 43 powiaty⁴.

Na uwagę zasługuje fakt, że w tym samym czasie w Izbie Lekarskiej Krakowskiej (Zachodnio-Galicyjskiej), obejmującej swym zasięgiem obszar Galicji Zachodniej, na prezydenta Izby wybrano dr Macieja Leona Jakubowskiego – profesora pediatrii i dyrektora szpitala dla dzieci św. Ludwika w Krakowie. Funkcję tę pełnił 3 lata. Po nim stanowisko to objął dr Józef Łazarski – profesor farmakologii Uniwersytetu Jagiellońskiego; obowiązki prezydenta Izby pełnił do 1902 roku⁵.

Wydział Izby Lekarskiej Lwowskiej składał się z prezydenta, jego zastępcy i 4 członków. Izba miała swoje biuro w Towarzystwie Lekarzy Galicyjskich przy ulicy Dominikańskiej 11. Do Izby należało 729 lekarzy. Opłata do Izby wynosiła w pierwszym roku jej funkcjonowania 8 k., w następnym 10 k., później podniesiono ją do 12 k. Lekarze początkujący i mający trudności materialne byli zwalniani z opłat. Opłaty te przeznaczane były na pokrycie kosztów administracyjnych Izby, a także na wsparcie dla lekarzy. Uzyskane oszczędności co roku odkładano. Z końcem 1906 roku majątek Izby wynosił 43 849 k. i ulokowany został w papierach wartościowych.

W 1904 roku Izba Lekarska Lwowska wpisała wszystkich należących do niej lekarzy do Instytutu Wdów i Sierot przy Związku Towarzystw Lekarskich w Wiedniu, opłacając za nich składkę po 2 k. ze swoich funduszków. Z tego tytułu Izba otrzymała ze Związku: w 1904 r. – 2 198 k., w 1905 r. – 2 241 k. i tyle samo w

⁴ „Kalendarz Lekarski”, 1896 r., Kraków, s. 258.

⁵ „Kronika Lekarska”, XXV, 1904 r., s. 717.

1906 roku. Uzyskane fundusze zostały rozdzielone w formie zapomóg między wdowy po lekarzach.

Przy Izbie utworzona została kasa dla chorych lekarzy należących do Izby. Kasa zajmowała się niesieniem pomocy chorym lekarzom. Działalność ta została również przyjęta na obszarze Izby Lekarskiej Zachodnio-Galicyjskiej. Przynależność do kasy była dobrowolna. Lekarze wpłacali składki roczne w zależności od wieku. Izba opłacała wstępną składkę nowym członkom w kwocie 20 k. Kasa chorych liczyła w roku jej otwarcia (1903) – 122 członków i wypłaciła 1 312 k. zasiłków; w 1904 r. członków było 140, zasiłków wypłacono 5 308 k. i 400 k. zasiłku pogrzebowego – razem 5 708 k. W 1905 r. członków było 164, wypłacono 9 696 k. i 600 k. zasiłku pogrzebowego – razem 10 296 k. W 1906 r. kasa liczyła 177 członków, wypłaciła 11 622 k. zasiłków i 400 k. zasiłku pogrzebowego – razem 12 022 korony. Nadzór nad działalnością kasy sprawował Wydział wybierany na 3 lata przez Walne Zgromadzenie kasy, któremu przewodniczył prezydent Izby Lekarskiej Lwowskiej.

W 1906 r. utworzono przy Izbie biuro informacyjne, którego głównym zadaniem było zbieranie danych o wolnych posadach lekarskich. Działalność ta została rozszerzona na obszar Izby Lekarskiej Zachodnio-Galicyjskiej. Sprawozdania z posiedzeń oraz realizowanych przez Izbę przedsięwzięć były dostarczane bezpłatnie wszystkim jej członkom⁶.

Po wyborach do Izb w grudniu 1908 r. ukonstytuowała się Izba Lekarska Wschodnio-Galicyjska⁷. Prezydentem został wybrany dr Edward Ferstenburg, wiceprezydentem dr Jan Papée. Wydziałowymi zostali: dr Kohlberger, dr Pelczar, dr Mikołajski, a ich zastępcami dr Starzewski i dr Żukowski. Wybrano również 5 członków Izby i 12 zastępców. Do komisji kontrolującej wybrano dr Stöckla i Zasackiego. Delegatem Rady Zdrowia na kraj został dr Piaskiewicz, a zastępcą dr Smolarski. Do Izby Lekarskiej Lwowskiej należały wówczas 44 powiaty oraz 344 członków⁸. W tym okresie we Lwowie działalność prowadziły również władze sanitarne i Zakłady Lekarskie⁹.

Oprócz wymienionej wcześniej Izby Lekarskiej Wschodnio-Galicyjskiej działalność swą prowadziły:

- Miejski Urząd Zdrowia;
- Miejska Komisja Sanitarna;

⁶ Józef Wiczkowski, op. cit., s. 351.

⁷ „Kalendarz Lekarski”, 1911 r., s. 356.

⁸ Tamże, s. 357.

⁹ „Kalendarz Lekarski”, 1913 r., Kraków, s. 362–363.

– Towarzystwo Lekarzy Galicyjskich (skupiające około 240 członków);

- Towarzystwo Lekarskie Lwowskie;
- Ruskie Towarzystwo Lekarskie;
- Towarzystwo Higieniczne;
- Towarzystwo Ginekologiczne;
- Towarzystwo Otolaryngologiczne;
- Związek Lekarzy Dentystów;
- Galicyjska Kasa Chorych dla chorych lekarzy we Lwowie;
- Związek Lekarzy Rządowych we Lwowie;
- Krajowy Związek Zdrojowisk i Uzdrowisk;
- Sekcja Wsch.-Galic. Związku Lekarzy Kolejow. C.K. Austr.

Kol. Państw.;

- Związek Lekarzy Okręgowych;
- Towarzystwo Walki z Gruźlicą (Koło Lwowskie);
- Wydział Lekarski we Lwowie;
- Szkoła Położnych;
- Szpitale i Zakł. Leczn. we Lwowie;
- Akademia Weterynaryjna.

W składzie tych instytucji i towarzystw działali ludzie, którzy swą pracą przyczyniali się do rozwoju nauk lekarskich, a także do wejścia w życie ustaw, które miałyby służyć nie tylko tej grupie zawodowej. Wymienić tutaj można chociażby dr Jaworowskiego oraz posła Rottermunda, przewodniczącego Sejmowej Komisji Zdrowia. Pomimo licznych trudności doszło do przeprowadzenia ustawy w Sejmie¹⁰.

Przed wybuchem I wojny światowej specjalnie powołany Komitet pracował nad redakcją nowej ustawy. Kilka lat trwały narady i rozpatrywania różnych projektów tzw. ordynacji lekarskiej, obejmujących przepisy o reprezentacji zawodowej oraz obowiązkach i prawach zawodu lekarza. Projekt ten po rozpatrzeniu przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych trafił do Rady Państwa. Uchwaleniu ustawy przeszkodził wybuch wojny.

Wiosną 1919 r. w Warszawie odbyło się zebranie delegatów zrzeszeń lekarskich, na którym został przyjęty projekt ustawy o izbach i wykonywaniu praktyki lekarskiej¹¹. Projekt ten usuwał istniejące luki i braki, jakie zawierała dotychczas obowiązująca ustawa. Powyższy projekt Izba Lwowska przedstawiła Sejmowi i Komisja Zdrowia pracowała nad nim przez okres ok. dwóch lat. Niektóre propozycje uległy zmianom, co wcale nie zadowalało lekarzy.

¹⁰ „Gazeta Lekarska”, Nr 1, R. I, s. 19–20.

¹¹ „Polska Gazeta Lekarska”, R. I, Nr 8, s. 167.

W rezultacie 2 grudnia 1921r. Sejm uchwalił ustawę o ustroju i zakresie działania Izb Lekarskich, która została ogłoszona w Dz.U. R.P. Nr 105, poz. 763 i weszła w życie 1 stycznia 1922 r. Obejmowała 49 artykułów.

Art. 1 tej ustawy stanowił, że nadzór nad praktyką lekarską należy do ministra Zdrowia Publicznego. Minister przy wykonywaniu tego nadzoru korzystał ze współdziałania ze stałym, samorządnym przedstawicielstwem Izb Lekarskich¹². Izbę Lekarską wg nowego podziału tworzyli wszyscy lekarze zamieszkali w danym okręgu. Rady Izb Lekarskich wybierane były spośród jej członków (na 200 lekarzy przypadających na Izbę wybierano 20 osobową Radę). Rada miała zbierać się 2 razy w roku, a jej kadencja trwała 3 lata (był to wg lekarzy okres zbyt krótki, by móc zaznajomić się z potrzebami i problemami Izb. Opowiadano się za 5 letnim okresem kadencji Rad).

Terytorialny zasięg działania poszczególnych Izb odpowiadał zasadniczo istniejącym województwom, jednakże ustawa dawała też możliwość tworzenia Izb mniejszych – okręgowych, co jednak nie zyskało aprobaty wśród lekarzy, gdyż sądzili oni, że Izby większe terytorialnie stwarzają korzystniejsze warunki jej funkcjonowania. Ostatecznie utworzono 8 okręgowych Izb Lekarskich, mianowicie: Krakowską, Lubelską, Łódzką, Poznańsko-Pomorską, Warszawsko-Białostocką i na kresach wschodnich Wileńsko-Nowogródzką oraz Lwowską.

Zupełnie nową instytucją była utworzona w latach międzywojennych Naczelna Izba Lekarska z siedzibą w Warszawie, która początkowo też nie spotkała się z powszechnym uznaniem, ponieważ pojawiła się z koniecznością poniesienia kosztów na jej wyposażenie, a ponadto postrzegano ją jedynie jako dodatkową instancję nadzorującą czynności poszczególnych Izb. Przed taką sytuacją broniono się jeszcze w byłej Austrii i obecnie pojawiły się głosy przeciwne takiemu rozwiązaniu. Każda Izba miała obowiązek delegowania do Naczelnej Izby Lekarskiej po jednym przedstawicielu przypadającym na 200 lekarzy.

W ustawie o Izbach Lekarskich na uwagę zasługiwał fakt, że z projektu przyjęte zostało postanowienie o strzeżeniu praw i interesów stanu lekarskiego, jak również stworzenie możliwości zakładania instytucji zabezpieczających lekarzy na wypadek choroby, a także wdowy i sieroty po lekarzach. Podkreślenia warte jest również to, że Izba Lwowska posiadała już od 20 lat Kasę

¹² „Lekarz Wojskowy” III, 1922 r., s. 828–829.

Chorych lekarzy (utworzono ją w 1902 r.), a od ostatnich 4 lat kasę pensyjną dla wdów i sierot po lekarzach¹³.

W ówczesnym środowisku lekarskim dominowała opinia, by w ustawie uwzględniono również obowiązek wpisania się do Izby przed rozpoczęciem praktyki – na wzór Izb adwokackich. W ten sposób powstałaby możliwość prowadzenia ewidencji oraz zarządzenia temu, by lekarze nie uchylali się od wpisu do Izby. Wprowadzony obecnie obowiązek zarejestrowania się i możliwości podjęcia praktyki lekarskiej zależał od pisemnej zgody ze strony Ministerstwa, co niejednokrotnie wydłużało procedurę. Sugerowano, iż lepszym rozwiązaniem byłby obowiązek wpisania się i zgłoszenia w Izbie, a następnie zawiadomienia o tym przez daną Izbę odpowiedniej władzy administracyjno-sanitarnej.

Mocą ustawy powołano do życia Sąd Izby Lekarskich, które były organem dyscyplinarnym (sądem zawodowym) dla wszystkich członków właściwej Izby Lekarskiej (art. 28) i miały prawo stosowania kar wymienionych w art. 33 tej ustawy¹⁴.

W latach 1926–1927 zasięg terytorialny Izby Lekarskiej Lwowskiej obejmował okręgi województwa lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego, skupiając 595 członków¹⁵, chociaż inne źródła wymieniają 1564 członków na koniec 1926 r. i 1673 na koniec 1927 r.¹⁶ Siedziba Izby Lekarskiej we Lwowie mieściła się przy ul. Zybkiewicza 23.

Zakres działania Izby obejmował samorządne uporządkowanie spraw dotyczących interesów i bytu lekarzy, współdziałanie z urzędami państwowymi w sprawie zdrowia publicznego na obszarze państwa polskiego. Funkcję prezydenta Izby w tym czasie – już po raz trzeci – pełnił dr Jan Papée¹⁷, wiceprezydentem był prof. Witold Nowicki, a sekretarzem Adolf Kuhn. W skład Zarządu wchodził: dr Henryk Allerhand, dr Jakub Moszkowicz, dr Jan Opieński, dr Wilhelm Pisek, dr Tadeusz Walichiewicz i dr Kazimierz Zgórski. Po śmierci dr Jana Papée w czerwcu 1927 r., funkcję prezydenta Izby Lekarskiej Lwowskiej objął prof. Witold Nowicki. Profesor Nowicki pełnił tę funkcję do 1939 r., z przerwą w latach 1933–34, kiedy to naczelnikiem Izby Lwowskiej był dr Podhorecki, a jego zastępcą dr Doliński¹⁸.

¹³ „Polska Gazeta Lekarska”, 1922 r., R. I, Nr 8, s. 167.

¹⁴ „Lekarz Polski”, 1926 r., Nr 2, s. 9.

¹⁵ *Księga informacyjna miasta Lwowa i czterech południowo-wschodnich województw Rzeczypospolitej Polskiej 1926–1927*, s. 174b.

¹⁶ „Lekarz Polski”, 1929 r., R. X, T. III, s. 59.

¹⁷ „Polska Gazeta Lekarska”, 1927 r., R. VI, Nr 28 i 29, s. 2; Piotr Szarejko: *Słownik Lekarzy Polskich XIX wieku*, T. III, Wyd. Nauk. Semper, Warszawa 1995.

¹⁸ *Urzędowy Spis Lekarzy*, Warszawa, 1939; *Rocznik Lekarski*, Warszawa, 1933/34, s. 350.

W latach trzydziestych ukazało się kilka aktów prawnych, regulujących określone obszary funkcjonowania Izb Lekarskich. Do ważniejszych należą: rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 września 1934 r. o ordynacji wyborczej do rad okręgowych izb lekarskich, opublikowane w Dz.U. R.P. Nr 89, poz. 819 oraz rozporządzenie ministra Opieki Społecznej z dnia 7 kwietnia 1936 r. wydane w porozumieniu z ministrem Sprawiedliwości o postępowaniu dyscyplinarnym Izb Lekarskich, opublikowane w Dz.U. R.P. Nr 29, poz. 239.

W okresie od października 1939 do czerwca 1941 r. – po zajęciu Lwowa przez wojska radzieckie – w miejsce Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Jana Kazimierza powołano Lwowski Medyczny Instytut z językiem wykładowym ukraińskim.

W czerwcu 1941 r. w wyniku agresji Niemiec na Związek Radziecki ziemie wschodnie znalazły się tym razem pod okupacją niemiecką. Zarówno pierwszy, jak i drugi agresor stosował wobec Polaków wyniszczającą politykę eksterminacyjną.

We Lwowie do końca 1941 r. w więzieniach zamordowano do 8 tys. Polaków. Z 3 na 4 lipca 1941 r. Niemcy rozstrzelali na Wzgórzach Wuleckich we Lwowie 13 lekarzy, 22 profesorów i docentów wyższych uczelni Lwowa. Ofiar przybywało. Każdego dnia ginęli ludzie wywożeni w głąb Zw. Radzieckiego, wysyłani do pracy przymusowej i więzień¹⁹.

W latach 1939–45 okupant niemiecki zawiesił działalność polskich Izb Lekarskich²⁰. W 1940 r. Niemcy utworzyli Naczelną Izbę Zdrowia z siedzibą w Krakowie oraz izby okręgowe. Każda z tych Izb została podzielona na sekcje zawodowe: lekarzy, lekarzy dentyków, felczerów i techników dentystrycznych²¹.

W połowie 1944 r., a więc jeszcze przed zakończeniem wojny, rozpoczęła tajną działalność Izba Lekarska Krakowska, która już 22 stycznia 1945 r. w kilka dni po wkroczeniu Armii Radzieckiej do Krakowa zorganizowała pierwsze posiedzenie Zarządu Izby, a 4 lutego odbyło się pierwsze zebranie informacyjne dla ogółu lekarzy krakowskich²².

¹⁹ Krzysztof Brożek: *Lekarze na Wschodnich Kresach w ostatnich latach Drugiej Rzeczypospolitej Polskiej do 1939 roku*, Okręgowa Izba Lekarska w Katowicach, 1993, s. 36.

²⁰ Miron Paciorkiewicz: *Izby Lekarskie. Przyczyunki do dziejów*, Polski Tygodnik Lekarski, 1982. T. XXXVII, Nr 21, s. 624.

²¹ Adam Huszcza: *Kartka z dziejów Izby Lekarskiej Warszawsko-Białostockiej. Wspomnienia*, W Służbie Zdrowia, 1946, Nr 9–10, s. 18.

²² Tadeusz Nasierowski: *Świat lekarski w Polsce (II połowa XIX w. – I połowa XX w.)*, Okręgowa Izba Lekarska w Warszawie, Warszawa 1992, s. 126.

Po wojnie wschodnie ziemie Polski znalazły się w granicach Związku Radzieckiego. Rozpoczęto repatriację ludności polskiej, w tym licznej grupy lekarzy z kresów wschodnich i południowych, którzy trafili do Gdańska, Torunia, Wrocławia, Opola, Krakowa i Warszawy. Lekarze kierowani byli na tereny, gdzie brakowało fachowych kadr medycznych.

W zbiorach Głównej Biblioteki Lekarskiej znajdują się akta personalne lekarzy Lwowskiej Izby Lekarskiej, które stanowią jedynie niewielki procent zachowanych akt. Obecnie opracowywanych jest 216 j.a. Wśród tych akt są m.in. teczki personalne: prof. otolaryngologii Teofila Zalewskiego; lekarza (żołnierza z 1918 r.) gen. bryg. Ignacego Zielińskiego; prof. Instytutu Medycyny we Lwowie Witolda Ziembickiego.

Dotychczas opracowano inwentarz kartkowy, który ułatwia wyszukiwanie właściwych teczek. Po osygnowaniu akt biblioteka wyda inwentarz książkowy, służący pomocą wszystkim zainteresowanym osobom.

W wyniku prac archiwizacyjnych, wśród akt Izby Lekarskiej Warszawsko-Białostockiej wielokrotnie zdarzało się spotkać zarejestrowanych tam po 1945 r. lekarzy z Izby Lwowskiej. Istnieje duże prawdopodobieństwo, że może to dotyczyć również innych Izb Lekarskich, których akta są jeszcze nie opracowane.

Część zbiorów stanowiących spuścizny po lekarzach także wymaga gruntownego opracowania. Dotyczy to materiałów archiwalnych związanych z osobami Witolda Ziembickiego, Adama Grucy, Kazimierza Pelczara i innych.

Dział zbiorów specjalnych biblioteki czyni starania, ażeby prace archiwizacyjne postępowały w możliwie najszybszym tempie, co umożliwi osobom zainteresowanym szerszy dostęp do materiałów źródłowych.

Teresa Szkudaj

The Lwów Medical Chamber

Summary

The materials related to the Lwów Medical Chamber comprised in the Special Collection of the Main Medical Library date back to the establishment of the Medical Chambers. They cover the period from 1893 to 1945 and provide information on the details of the operating area of the Lwów Medical Chamber, the number of its members, functions of individual presidents and the composition of changing managements and boards. They also include information on the legal acts regulating the operations of the Medical Chambers and their scope of activities. The archive files incorporated in the Special Collection of the Main Medical Library include 216 archive units, which represent only a small percentage of preserved files: physicians' personal files including personal questionnaires, registration cards and photographs. The articles discuss the above issues extensively.

Teresa Szkudaj

Die Lemberger Ärztekammer

Zusammenfassung

Die Materialien zur Ärztekammer Lembergs in den Sonderbeständen der Zentralen Medizinischen Bibliothek reichen bis in der Gründungszeit der Ärztekammern zurück. Sie umfassen den Zeitraum zwischen 1893 und 1945. Sie enthalten Informationen über die territoriale Reichweite der Lemberger Ärztekammer, ihre Mitgliederzahl, die Funktionen einzelner Vorsitzender und Präsidenten sowie über die Zusammensetzung der wechselnden Vorstände und Täte. Ebenfalls enthalten sind Daten zu den Rechtsakten, die das Funktionieren der Ärztekammer regulierten, sowie zu deren Tätigkeitbereich. Der Archivbestand zählt 216 Einzelpositionen. Er macht nur einen geringen Anteil an den in der Sondersammlung aufbewahrten Akten aus: hierzu gehören Personalakten von Ärzten, unter ihnen Personalfragebögen, Meldekarten und Photographien. Der Artikel bespricht ausführlich die oben genannten Angaben.